

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALBERT JEAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΦΕΔΩΡ ΤΣΕΣΝΟΚΩΦ

ΜΙΑ μέρα που καθόμουν με τον φίλο μου Γρηγόρη στο καφενείο, ξξαψα τον ελδα να κοκκινίζει και να σφίγγει απειλητικά τις γροθιές του. Παραξευτένικα γι' αυτό και τον ρώτησα με περιέργεια: — Τι έπαθες; Τι σου συνέβη;

— Πρέπει να δώσω έναν μπάτσο σ' αυτόν έχει τον άνθρωπο, που άπάντησε και μούδειξε έναν κίβρο πουζε μετ' αυτή τη στιγμή στο καφενείο.

Κι'ότταξ τον άνθρωπο που μούδειξε, τον κίτταξα καλά, τον άνεγνώρισα

και είπα στο φίλο μου:

— Και τι νομίζεις πως θα κερδίσης μ' αυτό; Είπε, όπως βλέπεις, τόσο εφόστος, ώστε μ' ένα μόνο κίβριο του χεριού του θα σε πετάξει κάτω και θα γίνης γελοίος στα μάτια όλου του κόσμου. Άλλά τι σούκανε αυτός ο κίβρος;

— Τι μούκανε λέει; Σκούνησε χτές στο δρόμο μιά κυρία που συνώδεα και δεν γύρισε να μου ζητήσει συγγνώμην. Πρέπει να τον άναγκάσω να μονομαχήση μαζί μου.

— Μή ματαπονεύεις, φίλε μου. Δεν ύπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να μωρήσει να έξαναγκάση τον Φεδώρ Τσεσονκόφ να μονομαχήση.

— Τότε ο Φεδώρ Τσεσονκόφ είναι ένας άναυδος! μου είπε θυμωμένος ο Γρηγόρης.

— Όχι, φίλε μου, ο άνθρωπος αυτός δεν είναι άναυδος. Είναι γενναίος, είναι παλληκάρι. Κίτταξέ τον καλά και θα πισωθείς.

Ο φίλος μου γύρισε, κίτταξε τον Τσεσονκόφ, ο οποίος καθόταν άκίνητος στο τραπέζι του αυτή τη στιγμή και, παρ' όλη του τη φούγκα, άναγκάστηκε να μωλογήση δι' απανταίους ελεγε ιδέα τόσο ύπερήφανη θλίψη ζωγραφισμένη πάνω σ' άνδρικό πρόσωπο.

Ο Φεδώρ Τσεσονκόφ είχε το κεφάλι του γεμμένο προς τα έμπρός και κρατούσε με τα δύο του χέρια τους κροτάφους του. Τα γαλιάνια του μάτια κίτταξαν άπληρη το κενόν. Μπροστά του θα περνούσαν ίσως τη στιγμή αυτή σκοτεινές εικόνες, γιατί ένας οπισμός έτράφε από καιρό σε καιρό το κλωμό του πρόσωπο.

— Άλλοτε κανείς δεν θα τολμούσε να κίτταξή τον Φεδώρ Τσεσονκόφ μ' αυτόν τον τρόπο, είπα στο Γρηγόρη. Όποιος θα δοκίμαζε να το κάνει, θα έληθρωνε το θράσος του αυτό με την ζωή του.

— Τον γνωρίζεις λοιπόν από πολύ καιρό; με ρώτησε ο Γρηγόρης.

— Από το 1909. Ύπηρετούσαμε στο ίδιο σύνταγμα των Μαύρων Οπισάφων. Τι ώραία εποχή ήταν εκείνη; Όλοι μάζ άνωμάζαν; Οι τρεις άχώριστοι.

— Οι τρεις; Ποιός ήταν ο τρίτος;

— Για να σου διηγηθώ την ιστορία αυτή, πρέπει να πάμε στο γραφείο μου. Άν έπαμένης να την άκούσης, έλα μαζί μου.

Καθήσαμε ο ένας αντίκρου στον άλλο και άρχισα να του διηγούμαι.

Μά ο βασιλιάς ψιθύρισε διακρύβοντας:

— Έγώ όμως τι θα γίνω χωρίς έσένα, κόρη μου, χαρά των παιδιών μου;

Τότε το βασιλόπουλο άνασηκώθηκε και είπε:

— Άφου δεν μωρηθείς, ο βασιλιά, να χωριστής την άγαπημένη σου θυγατέρα, τότε, για χάρι δική της και δική σου, άρνείμια για πάντα την πρώτη μου άγάτη, την θάλασσα, και μένω εδώ σκλάβος της νέας μου άγάτης!...

— Άχ, άγαπημένη μου, είπε τότε η Γκέελα, είχες δίκιο όταν έλεγες πως ή καρδιά σου θα γίνη για μένα τρυφερή και ύπακουη, σαν την καρδιά ενός μικρού παιδιού... ** *

Ύστερα από λίγες μέρες τ' ώραίο παλληκάρι βαφτίστηκε και μιά χρυσοφοτισμένη Κυριακή έγιναν οι γάμοι του με την πανόρη βασιλόπουλα Γκέελα.

Έτσι ο άνικητος πειρατής έγινε σκλάβος της άγάτης και έσχασε ή ψυχή του της θάλασσας τα μάγια. Σκλαβώθηκε για πάντα κι' άρνείμης στη σμαραγδένια, τη φωτεινή και πιο μαγική θάλασσα, που έλαμπε και κινιούτιζε μέσα στα μάτια της άγαπημένης του.

Σηκώθηκε πράγματι κι' έγγραψαμε στο γραφείο μου. Καθήσαμε ο ένας αντίκρου στον άλλο κι' άρχισα να του διηγοίμαι:

— Ναί, είμαστε τρεις πιστοί κι' άχώριστοι φίλοι. Τον τρίτο φίλο μας τον έλεγαν Ίβάν Έβσένκο. Μόλις τελείωσε ή ύπηρεσία μας, ήταν άδύνατο να ίδη κανείς τον ένα μας, χωρίς ν' άντικρούση και τους δυό άλλους μαζί του. Μπροστά στον Φεδώρ και σε μένα, ο Ίβάν Έβσένκο ήταν σχεδόν ένα παιδί. Άνυγερός σαν κιαριόσι, ξανθός και μ' ένα πρόσωπο που είχε μαγέψει όλα τα κορίτσια της Πετροπόλεως.

Ήταν όμως και ζωηρό παιδί, βλαπό να κίνη τις μεγαλύτερες τρέλλες. Και ξξαψα ήθε ή συμφορά. Άπρόσπη και τραγική, σαν κεραινός από ξάστερο οράνιο. Μιά γυναίκα μπήκε άνάμεσα στον Φεδώρ και στον Ίβάν και από κείνη την ώρα οι δυό άχώριστοι φίλοι δεν συλλογίζονταν πιά τίποτα άλλο, παρά πως να καταστρέψουν ο ένας τον άλλο. Έτσι, δεν άργησαν να λομουαχήσουν. Έβρισ ο ένας τον άλλο και ή μονομαχία μεταξύ τους ήταν πιά άναπότρεπτη. Αυτό όμως ίσοδυναμούσε με καταστροφή. Ο Φεδώρ ήταν ένδοξος σκοτεινής. Όταν έπαυσε στα χέρια του το πιστόλι, ο θάνατος στεκόταν στο πλευρό του. Έκανα δι, τι ήταν άνατόν για να έμπούσιωσ όση τη μονομαχία. Ίκτευνα τον Φεδώρ να λιπηθή τον Ίβάν. Άλλά ήταν άνένδοτος.

— Σου κάνει καρδιά να δολοφονήσης αυτό το παιδί; του φώναξα στο τέλος άπελπιωμένος.

— Του άξίζει, μου έλεε ψυχρά.

Δεν μίλησα πιά, μιά μιά ιδέα κριφίσε το μυαλό μου: Δεν πρέπει ο Φεδώρ να σκοτώση τον Ίβάν έτσι, σαν σκιά. Πρέπει με κάθε τρόπο να έμποδιθή αυτό το πράγμα, σχετικώμουν... Με έλαγα καλύτερα μ' έμένα ως μάρτυρα στη μονομαχία. Κι' όταν τα Ίμεροάτια έφτάσαμε στο μέρος όπου έπρόκειτο να κρητηθούν, ήμουν άποφασισμένος να σώσω τη ζωή του Ίβάν. Έστοι και με κατεργαρία. Πήρα λοιπόν κρηφιά το πιστόλι του Φεδώρ και το κανόνισα έτσι, ώστε ν' άλλάζη ή κρηφίθινος της σφαίρας. Έτσι έλαπα, ήμουν βέβαιος σχεδόν, δι, ή σφαίρα του Φεδώρ, ο οποίος θα σκόπευε τον Ίβάν στην καρδιά, θα παρεξέλανε, θα περνούσε πάνω από το κεφάλι του κι' έτσι ή φίλος μας θα δούσώετο.

... Η κρίσιμη στιγμή έμτασε τέλος...

... Ύψωσαν τα όπλα τους και σκόπευσαν...

... Κ' ξξαψα δόθηκε το παράγγελμα. Κι' οι δυό άντίπαλοι μωρούθλσαν μαζί, την ίδια στιγμή. Μετά τον πυροβολισμό όμως, ο Φεδώρ στάθηκε άκίνητος στη θέση του, ενώ ο Ίβάν κλονίσθηκε και ένα κίμα αίματος βγήκε από το στόμα του. Με ένα πήδημα βρεθήκαμε κι' οι δυό στο πλευρό του.

Ποτέ μου δεν θα ξεχάσω τη φρίκη και την άγωνία του Φεδώρ, όταν βρεθήκαμε κοντά στο θύμα του. Έσώηκωσε το βλέμμα του έπάνω μου και έτραβήσε:

— Πέθανε!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πώς μπόρεσα να κάμω ένα τέτοιο πράγμα!... Πώς έγινε αυτό!...

Τον κίτταξα άμילητος, χωρίς να μωρηθώ να πω μιά λέξη.

Τότε αυτός μου έξήγησε με φωνή, πούτρεμε από τη λύπη:

— Άκουσε, φίλε μου... Δεν σκόπευα να σκοτώσω τον Ίβάν.

Ήμουν άποφασισμένος να τον πληγώσω μόνον. Τον έσημάδεμα λοιπόν στο πόδι... Μά, παραδόξως, ή σφαίρα τον βροψε στην καρδιά. Πώς μωρηθεί να έξηγηθή αυτό το πράγμα;

Είχα σχεδόν παραλύσει από φρίκη, άκούοντας τα λόγια του. Έβλεπα καθαρά, δι, έγώ ο ίδιος δική σκαρβόσι τον Ίβάν, άντι να τον σώσω.

— Φεδώρ, σήκα επάνω, είπα στο φίλο μου, προσπαθώντας να τον παρηγορήσω. Είσα έντελώς άθώος για το θάνατο αυτό.

Ο Φεδώρ έδύθηκε τότε το βλέμμα του στα μάτια μου και μου είπε με βαθεία φωνή:

— Στο πτώμα του νεκρού αυτού παιδιού, σου όρκίζομαι, δι, ή μονομαχία αυτή θα είναι ή τελευταία μου!...

— Καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα, είπα στο Γρηγόρη, τελειώνοντας τη διήγησή μου, γιατί ο Φεδώρ Τσεσονκόφ δεν θα μονομαχήση μαζί σου, οποιαδήποτε κι' άν είναι ή άφορμή, άσοδηποτε κι' άν έπαμεινής... ** *